

De valerosos i covards

written by Miquel Aguilar | 26 d'abril de 2016

No hauríem de dedicar ni una paraula al pútrid sistema judicial espanyol si tinguéssim un estat català independent. Submergits fins el coll en el femer espanyol, però, no ens queda més remei que patir-lo i enfrontar-nos-hi. Ara que s'acosta la final de la copa del rei de futbol (si, les majúscules les poso quan mereixen ser posades), l'audiència molt nacional i molt espanyola ha reobert el seu cas de la xiulada en la final de l'any passat. Santiago Espot, l'organització que presideix, Catalunya Acció, i una desena més d'entitats són acusades d'injuriar l'himne i el rei dels espanyols. Per escriure un manifest i repartir xiulets se'ls demana pagar una multa de gairebé un milió d'euros. Conceptes com *justícia*, *llibertat d'expressió* o *democràcia* són, en mans de l'estat dels espanyols, un escarni pestilent. L'injuriat sempre és l'amo, no l'esclau. El que mereix ser rescabalat per l'honor ofès sempre és qui mana, no qui obeeix. El qui pot amenaçar amb la justícia i la llei és qui té un sistema judicial, una llei pròpia i un estat per aplicar-la. Els espanyols la tenen. Els catalans, no. Però això ja ho sabem, oi?

Doncs no, sembla que no ho sabem. O almenys no ho recorden els partits polítics catalans amb representació parlamentària, que no han tingut (cap encara!) ni la decència de, no ja donar suport públic a Espot ni a les entitats encausades, que seria el més lògic en defensa de la llibertat i la democràcia, sinó de fer el més mínim gest de caràcter amistós o empàtic que uns compatriotes es mereixen en un moment com aquest. Just al contrari que Bildu, partit basc, que es va posar en contacte i va donar suport explícit a Espot i a les entitats des del primer moment. Però, d'on pot venir aquest comportament estrambòtic dels partits catalans? Què significa que cap partit català amb representació parlamentària no doni el més

mínim suport a Espot i a les entitats signants del manifest per a la xiulada contra el borbo? Ens adonem del greu que és això? En som conscients de la falta de caràcter i l'autoodi en les actituds a casa nostra?

La resposta és tant clara com odiosa. L'estat dels espanyols posa tots els seus mecanismes a treballar per intimidar els catalans. I ho aconsegueix, amb alguns. Els processos judicials, les citacions als tribunals, les multes i les penes amb les que l'estat dels borbons intenta acovardir a qualsevol català que aixequi la veu a l'amo, són tant desproporcionades que fan callar a molts. I d'això, d'aquest sotmetiment, d'aquest agenollament de la llibertat se n'aprofiten els sobiranistes de saló per demanar calma i seny al poble català. Per assenyalar al qui gosa desafiar l'amo, titllar-lo de friki i de poca cosa mentre el silenci als mitjans de comunicació. Aquests sobiranistes, que prometen i diuen moltes coses però que no compleixen ni fan res més que nosa, es dediquen a acatar el silenci imposat pels tribunals, a demanar perdó per ser catalans i a girar en la sènia catalanista del moralment superior. Són i seran l'enemic interior de la llibertat de Catalunya i l'obstacle més complexa de salvar quan comenci l'autèntic procés d'independència.

La sort inconscient del país és que compta, encara, amb **patriotes** de la talla d'Espot i la gent que forma les entitats encausades en tant ultratjosa causa. La sort del país és que les amenaces de l'estat dels espanyols no fan més efecte sobre aquests patriotes que encoratjar-los encara més a defensar la llibertat del país amb la màxima valentia i coherència democràtica. La sort és que la gent com Santiago Espot no s'arronsa davant de la fatxenderia espanyola, com si que fan la colla de culs de mandril que n'acaten cada paraula entre hipòcrites plors i laments, sinó que en combaten arreu el seu dèspota imperialisme. Espot i les entitats independentistes xiulen contra la monarquia espanyola no per monarquia sinó per espanyola. Es rebel·len contra la llei espanyola no per llei

sinó per espanyola. Defensen la llibertat i la independència de Catalunya incondicionalment i no acaten ni callen davant lleis impròpies d'estats impropis amb monarquies impròpies.

Hi ha dues actituds possibles davant el moment vital que viu el país. Posar-se al costat dels que fan costat a l'amo, callen quan se'ls ordena callar, ataquen als valents i giren eternament en la sinya del vassallatge o donar suport a les valeroses actituds independentistes que son les úniques capaces de liderar un autèntic camí de llibertat i independència per la nostra estimada terra.